_ «… hag e vevjont eürus hag o doe ur bern bugale.» Ma ! Trawalc'h bremañ, a lavaras Tadig en ur serriñ krenn al levr.

_ Un' all ! a c'houlennas ar plac'hig gant ur vouezh vihan, souchet brav indan he golc'hed, he biz meud plantet start en he genoù.

He daoulagad damserret a zislavare anezhi. Hanter gousket e oa dija, prest da vont e bed an hunvreoù ha da adkavout enne, marteze, tudennoù an istor kaer e oa he zad o paouez kontañ dezhi.

_ Teuteuteut ! Re ziwezhat eo ! a respontas an tad. Kousket ! Ha paouez da sutañ da viz ! N'eo ket mat, se !

Ar plac'h vihan sentus a dennas he biz eus he genoù gant ur pezh stlak gleb, evel ul lech tennet eus gouzoug ur voutailh.

E penn all ar gambr e troas Envel war an tu all en e wele, da dreiñ kein, heuget-naet ma oa gant an drouz divalav e oa e c'hoar o paouez ober.

_ Noz vat, bihan ! a lavaras an tad en ur bokat tener d'e verc'h.

A-raok kuitaat ar gambr e lavaras c'hoazh a vouezh izel :

_ Noz vat, Envel ! Lazhañ ar gouloù bremañ ! Te ivez eo poent dit kousket !

_ Ya, ya ! Un tamm bihan just, c'hoazh !

Lazhet gouloù bras ar gambr gant Tadig. En em gavout a reas Envel en deñvalijenn, torret nemetken gant sklêrijenn voan e lamp vihan war e daol noz, trawalc'h a-boan da dresañ ur c'helc'h melen bresk en-dro da benn e wele.

Treiñ ur wech a-zehoù, ur wech a-gleiz, un dic'hwezhadenn greñv, ha Mari, he c'hoar vihan, a oa manet kousket dija. Adkavet en doa he biz meud hent he genoù, ha bep daou vunut e tassone ur chut-chut-chut an diaoul dre ar gambr.

Ur mell huanadenn a laoskas Envel ivez, hag e klaskas memes tra distreiñ d'al levr a oa gantañ. Met penaos mont e-barzh da vat ha heuliañ troioù-kaer Herri Poder, pa oa eben en he gwele o tiroc'hal – bon, ne ziroc'he ket da vat, ret e oa bezañ onest, met alaniñ kreñv a rae, ur spont – pe oc'h ober he zrouzioù suterezh gant he biz gleb en he genoù gleb ? Hag ouzhpenn da se en em veske en e benn tudennoù ar gontadenn c'henaouek e oa o zad o paouez lenn gant avanturioù marzhus ar sorser yaouank en e levr-eñ. Penaos bezañ aketus o lenn ul levr pa vez unan all just e-kichen, o lenn a vouezh uhel sotonioù evit poupigoù bihan ?

Huanadiñ a reas Envel kreñvoc'h c'hoazh ha serriñ e levr. Seurt ebet d'ober. Ne zeue ket a-benn. Ur sell a-dro a reas war e gambr. Kustumet e oa e zaoulagad ouzh an deñvalijenn bremañ. Hag ar pezh a dape gwelet a oa ur rann-galon. Un druez. Petra er bed a c'halle bezañ gwashoc'h eget rankout rannañ e gambr gant ur c'hoar vihan ? Nanarzhed a bep seurt, merc'hodennoù, kreionoù liv ha tresadennoù

mezhus (tadoù Nedeleg, poneed gant steredigoù en o daoulagad, korriganed ha diotachoù all) o ruzañ un tamm e pep lec'h, ar gwiskamant priñsez a oa bet prenet dezhi gant Mamm-gozh… Ha war an estajerennoù, kentañ tra a veze gwelet pa errued er gambr : albomoù evit ar vugale, levrioù kontadennoù chuchu gant Kabellig Ruz, Luduennig ha tout ar stal…

Ha pa soñje Envel e oa e vignoned nevez da zont, ar sadorn war-lerc'h… Ne oa ket pell abaoe ma oa adkrog ar skol, start e oa bet un tamm er penn kentañ cheñch skolaj, met abaoe ur pennad e oa krog da liammañ darempredoù start gant ur skipailh kamaraded a-feson.

Sur e teujent e-barzh ar gambr. Pedet e oa bet e ti Ronan c'hoazh, hag ur pennad brav e oant bet en e gambr. E ti Mael ivez, memes tra. E-pad goude kreisteiz e oant bet en e gambr oc'h ober c'hoarioù video ha traoù all. E ti Tudual, 'vat, e oant bet pell o c'hoari foot er-maez, met da echuiñ e oa en em gavet Envel e-unan gantañ pa oa aet ar re all kuit, ha petra en doa lavaret Tudual neuze ? «Deus, 'h an da ziskouez ma c'hambr dit !»

Tamm spi ebet da gaout. Poent pe boent en em gavfent er gambr. E-lec'h plijadur eo gant trubuilh e soñje er sadornvezh-se o tostaat buan, gant ar c'horfad mezh a dapfe da heul. E gamaraded e-mesk c'hoarielloù e c'hoar, o c'hoerzhin dirak levrioù Pêrig hag ar bleiz, ar Roue Marc'h hag all…

Ne oa ket posupl. Ret e vefe marc'hata start, marteze, gant Tadig ha Mamm, met ret e vefe kas Mari 'ti Mamm-gozh, ha neuze ober ur c'hrogad dibab ha renkañ da lemel kuit tout al levrioù mezhus-se ha koachañ anezhe un tu bennak gant traoù he c'hoar, ken mezhus all. An traoù, pas he c'hoar. Karout a rae anezhi memes tra.

Dinec'het ha sioulaet e voe un tamm gant an diviz e oa o paouez kemer. Lazhañ a reas e lamp, hag a-benn ar fin ne voe ket pell o chom kousket ivez.

Pegeit e kouskas ? Ne oa ket evit lavaret. Kavout a rae dezhañ ne oa tremenet nemet ur pennadig berr abaoe m'en doa serret e zaoulagad pa santas evel ur bannac'hig avel fresk o flourañ e vizaj. Ne oa ket bet serret kloz ar prenestr ? Klevet a rae ivez evel sarac'h an avel en delioù, evned o kanañ… A-dastorn, serret e zaoulagad gantañ choazh, e klaskas enaouiñ e lamp, met kaer en doa furchal gant e zorn, a-gleiz, a-zehoù… Netra. Ma tigoras e zaoulagad en ur c'hrognal. Daoust ha pelec'h e oa al lamp daonet-se ?

Met ne c'hrognas ket e-pad pell, kar sebezet-mik e voe gant ar pezh a welas. Deiz oa. Met n'eo ket se oa ar souezhusañ : ne oa ket e wele en e gambr ken, met e-kreiz ur c'hoad ! Gwez bras ha meurdezus a oa en-dro dezhañ, hag e kleve an evned o kanañ er skourroù ha loened a bep seurt o trouzal, o tont hag o vont dre ar c'hoad.

Aet e oa e galon e breskenn en e vruched. Alaniñ kreñv a reas da glask sioulaat – un hunvre fall, sur, un hunvre – ha serriñ e zaoulagad. Pa addigorfe anezhe e vefe en e gambr en-dro, reizh pep tra en-dro dezhañ…

Met nann. Pa welas e oa e-barzh ar c'hoad c'hoazh e santas ur pezh barrad anken didrec'hus o sevel ennañ. Ur pennad e chomas en e wele, spontet, hep krediñ fiñval tamm. Ha troet e oa sot ?

Met a-benn ar fin ne c'hoarveze netra ispisial. Richanañ a rae an evned, an heol lirzhin a dreuze bolz c'hlas ar gwez evit marellañ al leur a dakadoù sklaer, un dudi da welet.

N'halle ket Envel chom aze da viken. En e wele. Gant e bijama. Ma kredas sevel a-benn ar fin, gwall enkrezet c'hoazh memes tra, ha mont da welet petra a gavfe pelloc'h. Ne voe ket pell o 'n em gavout gant ur wenodenn. Mont ganti a reas, ha dre ma 'h ae, dre ma selle en-dro dezhañ, ouzh ar gwez, ar bleunioù a bep tu, ne oa ket evit mirout a soñjal en doa bet gwelet an traoù-se c'hoazh, hep gallout lavaret pelec'h, avat.

A-raok pell e spurmantas, e penn ar wenodenn, un ti bihan kozh ha koant e-kreiz ur frankizenn. Ne wele ket mat a-walc'h c'hoazh, met kavout a reas dezhañ e oa ur plac'h vihan, gwisket e ruz, ur baner ganti en he dorn, dirak dor an ti. Ne gredas ket Envel tostaat. A-bell, koachet a-drek bodennoù, e sellas ouzh ar plac'h vihan o c'hortoz ur pennadig dirak an nor, ha neuze o vont e-barzh. Sur e oa en doa bet gwelet an ti-se c'hoazh, hag ar plac'h vihan-se, goude ma oa un dra bennak ganti a lakae anezhañ diaes un tamm, ne oa ket evit kompren petra.

A-greiz-holl e tregernas en ti ur mell yudadenn skrijus, ken e tavas holl evned ha loened ar c'hoad tro-war-dro, war evezh. Neuze, en un taol-kont, e komprenas Envel : an ti kozh-se, ar plac'hig gwisket e ruz… ha bremañ ar bleiz !

«Sikour ! Sikour !», hopadennoù unan spouronet war var e vuhez a glevas neuze. Buan e redas Envel betek an ti. Un arvest eus ar souezhusañ-tout a welas pa erruas : ar bleiz a oa aze, gwisket gant un hiviz-noz, ur boned-noz war e benn, hag e oa en e sav war ar gwele, harp e gein ouzh ar voger, hag eo eñ a yude gant ar spont, dispourbellet e zaoulagad, trelatet-naet gant ar gwel eus ar pezh a oa dirakañ : ur plac'h vihan (tev-mat) gwisket e ruz. Pa erruas Envel en ti e profitas ar bleiz evit lammat d'an traoñ ha mont e-maez evel un tenn.

_ Tec'h kuit ! a huchas da Envel en un dremen. Na chom ket aze !

Diwar e varrad souezh e oa Envel c'hoazh, met ne oa ket echu : ar plac'h vihan a oa troet war e du. Tev e oa ken e oa. Lart. Met ne oa ket a-walc'h. Rak gallout a raer bezañ tev ha bezañ koant, met aze… Un euzh. Heñvel e oa he bizaj ouzh ur velc'hwedenn he dije lonket kant kilo bloneg. War he zal hag a-hed he melloù divjod e tivere takadennoù, met n'eo ket c'hwezienn e oa, met druzoni, evel amann eus beg ur grampouezhenn.

A-dreuz he muzelloù distumm ha koeñvet e tistripas :

_ Deuet out d'am saveteiñ, Envel ? Anavezout a rez ac'hanon, hañ ? Me eo Kabellig Druz !

Envel, faezhet gant ar weledigezh euzhus-se, a laoskas eñ ivez ur griadenn vras gant ar spont a-raok kouezhañ semplet.

_ Met nondedie Envel ! Petra zo ganit hirie ? Imoret fall out, marteze, met ro peoc'h d'az c'hoar memes tra, ha d'ar re all ivez, sell !

Ha trouz gant Mamm, war ar marc'had ! Hag ar c'hoar vihan o vlejal ! Tout se just peogwir en doa lavaret Envel dezhi, war un ton pas ken rust-se, 'benn ar fin, paouez d'ober plotch-plotch gant he loa en he fodad koaven chokolad, rukunus e oa.

Ha ya-da, imoret fall e oa ! Ha peadra oa da vezañ, sell ! Gant an nozvezh vrein en doa tremenet e oa dihunet skuizh diouzh ar beure, ha chomet gorrek e-pad an deiz goude. An div eur sport a oa bet gwashañ korveenn e vuhez. Darbet oa dezhañ bezañ manet kousket en SVD. N'en doa komprenet netra er gentel fizik, hag ouzhpenn da se e oa bet goulennet gantañ gant an aotroù Kelleg (ar jahiner lous-se) mont ouzh an daolenn, ha c'hwitet gantañ ur boelladenn simpl dirak an holl. Ha 'vel-se e-pad an deiz. Ha pa degouezhe dezhañ serriñ e zaoulagad e adwele an euzhadenn all : Kabellig Druz, he daoulagad bihan porc'hell sanket don en he bizaj disneuz o c'hoerzhin outañ…

Gant un tamm nec'hamant e welas Envel an eur da vont da gousket o tostaat. War-lerc'h an istor kontet d'e c'hoar, an «Noz vat Mari ! Noz vat Envel ! Poent eo kousket bremañ !» gant e dad, e chomas ur frapadig en e wele hep krediñ lazhañ e lamp.

Klask a reas lenn avanturioù Herri Poder adarre, met ne oa ket evit heuliañ an istor. Un dra bennak a oa war e spered, ne ouie ket re vat petra. Hep gouzout dezhañ koulz lavaret, e savas hag ec'h eas betek an estajerennoù. Tapout a reas an holl levrioù kontadennoù hag istorioù evit ar vugale a oa aze ha koachañ anezhe, troet war an tu gin, e foñs ur c'hased en ur c'horn eus ar gambr. Evel ma vijent bet traoù barrek da gas an droug… Ur sellig prim a daolas war darn a-raok renkañ anezhe. Kalz anezhe a oa bet dezhañ, ha dezhañ eo e veze kontet an istorioù-se, gwechall, soñj mat en doa c'hoazh, ha plijadur en doa bet, diwezhatoc'h, o lenn anezhe e-unan, p'en doa desket lenn.

Evel disammet en em santas goude. Frealzet. Retorn a reas d'e wele, ha ne voe ket pell o kouezhañ evel ur bern e bed an hun, gant ar skuizh ma oa.

Met un dra bennak ennañ a oa chomet war evezh, sur a-walc'h, kar pa santas tommder an heol war e vizaj e komprenas diouzhtu e oa un dra a-dreuz o c'hoarvezout adarre. Kaer e vo lavaret, santout an heol war e groc'hen e-kreiz an noz, n'eo ket normal.

N'houle ket digeriñ e zaoulagad, gant an aon rak ar pezh a welfe. Met pa glevas, a-greiz-holl, garmadennoù skrijus, evel re boudoù bev – Piv ? Petra ? – o vezañ lazhet, n'hallas ket chom pelloc'h en e wele.

E-kreiz ur prad glas e oa. Kaer e oa an amzer, drant an heol en oabl digoumoul. Un tamm pelloc'h en traoñ e oa un tiig-soul koant, gant ur puñs mein e-kichen. Eus an ti e teue ar skroeñjadennoù euzhus. Met a-raok pell ne voe trouz ebet ken. Hag an didrouz-se, trumm war-lerc'h kement a dousmac'h, a oa kazi enkrezusoc'h c'hoazh.

En desped dezhañ e tostaas d'an ti. Sur ne oa ket en gortoz eus ar pezh a welas e-barzh. Finfoeltret e oa bet pep tra : ruilhet an daol, ar c'hadorioù, taolet an orolaj d'an traoñ… Met ar gwashañ a oa ar gwad. Gwad e pep lec'h : war an douar, strinket ouzh ar mogerioù… Ha neuze e oa tammoù blev, eskern pe bouzelloù dre-holl. Un ifern gwadek.

Hag e-kreiz orrol an arvest-se, ur mell bleiz, o peurechuiñ lipat un askorn, en ur c'hoerzhin e-leizh e c'henoù.

_ Ac’hanta Envel ! a lavaras d'ar paotr pa welas anezhañ e toull an nor. Sed-aze un abadenn, hañ ? Tapet 'm eus 'nê tout ! Ar seizh brell-se ! 'Moa ket bet gwelet givri bihan ken genaouek-se c'hoazh ! Ur blijadur ! Ma 'pije gwelet, pegen fall e oant kuzhet ! Genaouek-ral, a lâran dit ! Ur farsite tapout 'nê holl, an eil war-lerc'h eben ! Ya 'vat ! Hag ur blijadur debriñ 'nê ivez ! Ma digarez, 'm eus ket laosket tamm ebet ganit, met mar kerez e c'hortozfomp ar vamm asambles, emañ o vont da erruout prestik, ha ma 'peus c'hoant…

Met n'eas ket pelloc'h gant e gomzoù doñjerus. Klevet o doa trouz er-maez. Evel muzik...

_ Chaous ! a c'hrognas ar bleiz. Egile all adarre. Gwelloc'h din sachañ ma skasoù ac'hann ! Aet on !

Envel, heuget-mik gant tout ar gwad-se, gant komzoù ar bleiz droch-se, a oa harp ouzh moger an ti, prest e zivhar da vankout indanañ gant ar skoet ma oa.

Klevet e veze gwelloc'h ar muzik bremañ, a seblante bezañ o tostaat. Violoñs ha binvioù-kerden all, mesket gwech ha gwech all gant ur fleüt. Eus krec'h an dosenn, du-hont, e teue.

Prestik goude e tifoupas eno, e penn an hent bihan, ur paotrig o tostaat buan, mall warnañ. Ne wele ket anezhañ mat, rak a-enep da gouloù an heol e oa. Tro-dro d'e benn e oa un evn o tarnijal, hag en e zorn e talc'he ur gordenn, ur skoulm-red en ur penn anezhi.

Dre ma tostaent e oa kreñvoc'h-kreñvañ ar muzik. Envel a selle oute, souezhet gant an tok iskis a oa war penn ar bugel, ur mell tok lemm. Met pa voe erru dirakañ e voe sabatuet : n'eo ket un tok e oa, met ur pikol brennigenn ! Hag indan ar grogenn, e plas e benn, un dra hirisus : ur seurt pakad blot, gwak, kazi gludek, hep genoù na fri na lagad ebet ! Heñvel a-walc'h ouzh Kabellig Druz, met euzhusoc'h c'hoazh da welet ! Hag e oa an dra-se o komz outañ :

_ Ma ! Envel ! Me eo Brennig, ha gant ma mignon an evn ec'h omp war-lerc'h ar bleiz ! 'Pije ket gwelet anezhañ ? 'H eomp da glask tapout anezhañ gant ar gordenn-mañ ! Met ne lâri seurt da Dad-kozh, hañ ? Ne oar ket on aet kuit !

Re oa re. Un hopadenn skiltr a laoskas Envel, heuget, spouronet. Tapet gant ar c'hoant rechetiñ, gant ar c'hoant da dec'hout kuit, e galon o fregañ en e greiz, e welas pep tra o treiñ en-dro dezhañ…

_ Mont a ra welloc'h ?

Nec'het e oa mouezh e vamm. En he c'hoazez e oa war bord e wele, o flourañ e dal. Ur pennad e voe Envel o tisaouzaniñ hag o kompren pelec'h e oa. E penn all ar gambr e oa Tadig o klask sioulaat Mari, a oa bet dihunet ivez.

_ Mat eo bremañ, ma faotr bras ? Ma, biskoazh ! Hopet 'peus, me 'lâr dit ! Graet 'peus aon deomp tout ! Ur gwallhunvre 'peus graet, hañ ? Ale, echu eo bremañ…

Ne oa ket Envel evit respont na distagañ ger ebet. Ober a reas «ya» gant e benn, adserriñ e zaoulagad...

Hag un devezh brein all da heul, evel-just. Bec'h ar skuizhder war e gorf, nec'hamant ar sadorn o tostaat war e spered… Hag un nozvezh nevez da dremen da gentañ-penn. Daoust ha ret e vefe dezhañ talañ ouzh un nozvezh all ken spontus adarre ?

_ 'Vefes ket klañv, Envel ? a c'houlennas e vamm da goan. Fesonet fall out, 'tav ! Ha chaokat berr a rez ! 'Ne ziskenn ket ? 'M eus aon e vo gwelloc'h lâret d'az kamaraded nompas dont disadorn, ma n'out ket ez jeu…

_ Met geo, Mamm, mat eo ! N'on ket klañv !

Ne oa ket klañv a gorf, met en e benn, 'vat…

Un istor da Vari. «Noz vat Mari !», «Noz vat Envel !»… Ha neuze an deñvalijenn er gambr.

Diouzhtu e santas Envel e galon o skeiñ buan, re vuan. An anken o sevel tamm ha tamm. Ret e oa sioulaat. Chom kousket sioul. Rediañ e spered da soñjal en un dra bennak divizet gantañ. Profitañ evit adwelet e gentel fizik, sell, rak ur prouad oa da vezañ an deiz war-lerc'h (an aotroù Kelleg, ar c'hozh jahiner-se), ha lavaret e vez eo diouzh an noz ec'h eñvorenner ar gwellañ…

Ya, met penaos lakaat e spered gant ar formulennoù da zeskiñ gant ar c'hwezh-se ? Petra oa ar c'hwezh euzhus-se er gambr ? Evel c'hwezh ar… Mari ? Graet he dije… ? Ne oa ket posupl, evel-kent, ne oa ket bihan-bihan ken.

Digeriñ a reas Envel e zaoulagad, prest da vont da gavout e dud evit ma teufent da welet petra oa kaoz d'ar c'hwezh-se… hag e chomas spontet, digor e c'henoù war nav eur : war bord un hent-karr e oa e wele, e-kreiz ur c'hoad. Siwazh ! Adkrog e oa !

War an hent e oa ur pezh loen iskis, heñvel ouzh ur marc'h, ha war ar memes tro heñvel ouzh… ur pikol pemoc'h ! Ur penn porc'hell, ul lost porc'hell… Un den a oa warnañ, gwisket kran evel un aotroù a wechall, o sellet ouzh Envel.

_ Dihun out, paotr ? a c'houlennas.

Diskennet e oa diwar e loen.

_ Anavezout a rez ac'hanon, sur a-walc'h, me eo roue ar vro-mañ.

Ar c'hwezh… Gant an den-se e oa ar c'hwezh. Ur roue ? Peseurt roue 'ta ?

_ Ar Roue... Marc'h ? a gredas Envel kinnig.

_ Marc'h ! Sed-aze un anv drol, avat ! N'eo ket ! Me eo ar Roue Kac'h, ha… Met gortoz daou vunut, ret eo din…

N'echuas ket e frazenn. Aet e oa ruz e benn. Envel a welas anezhañ o hastañ mont da goach a-drek bodennoù, o kluchañ… Ha kenkent e savas c'hwezh an nondediwich dre ar c'hoad a-bezh, un doñjer.

Distro e oa ar roue, disammet.

_ Ma. Ya. Neuze… O klask ur perukenner 'on. Evit koachañ se, kompren a rez ?

Tennet en doa e dok, ha diouzhtu e oa kouezhet war e zaoulagad div skouarn vras : divskouarn pemoc'h.

_ Afer 'm eus bet ouzh un heizez a oa ur sorserez, e gwirionez, ha… Feiz, re hir eo da gontañ, hag en em gavan gant divskouarn ma marc'h Moc'hvarc'h, amañ, setu, kompren 'rez…

A-sav e chomas e-kreiz e gaoz. Klevet o doa tud o tostaat. Adpignet e oa ar roue prim war e loen :

_ N'houlan bezañ gwelet gant den ! Aet on ! Ha ma kontez d'unan bennak 'peus gwelet ma divskouarn… !

Droug a oa en e zaoulagad o tistagañ ar c'homzoù-se. Met pell e oa dija pa erruas ar vandennad bugale.

Seizh paotr e oant, breudeur moarvat, rak heñvel-bev e oant holl an eil ouzh egile. Gwisket truilhek e oant, ha treut-treut, un druez o gwelet. An hini bihanañ a seblante bezañ e penn ar vandenn.

_ Salud ! emezañ. Marteze e c'hallfes… *beuk*… lâret deomp pelec'h 'omp ?

Ur pezh beug oa tarzhet e-kreiz e gaoz, met ne rae ket van. Delc'her a rae :

_ Breugeudig eo ma… *bleuk*… anv. Ma breudeur ha me zo… *bleurp*… kollet er c'hoad. Abalamour d'hon… *beuc'h*… zud. Laosket 'moa tammoù bara war hon… *beurk*… lerc'h, met debret int bet gant ar c'hozh… *broo*… evned brein, ha bremañ…

Serret en doa Envel e zaoulagad. Gwashoc'h-gwashañ ! Gwashoc'h-gwashañ oa ! Kazi keuz en doa da Gabellig Druz ! Truez ! C'hoant en doa da zihuniñ !

Allas ! Pa digoras e zaoulagad en-dro e oa er c'hoad c'hoazh. Met Breugeudig hag e vreudeur a oa o tec'hout d'ar red dirak un den oc'h erruout a-dizh war ur marc'h gwenn. Kaerat den ! Ur gwaz koant ma oa, blev melen ha daoulagad c'hlas dezhañ. Ur priñs, sur. Spontet e seblante bezañ.

Lammat a reas diwar e varc'h ha mont da goach a-drek gwele Envel.

_ Mar plij ! emezañ. Na lâri ket dezhi 'on amañ, hañ ?

_ Lâret da biv ?

_ Met d'ar sodez all ! Hudurennig ! Erru eo !

Ur c'harroñs alaouret a oa o tegouezhout d'an daoulamm-ruz e penn an hent. Stumm iskis ur mell sitrouilhezenn gantañ… Ur vaouez lous, difurlu he blev, gwisket gant ur gozh sae pilhoù, a lammas e-maez.

_ Pelec'h emañ ! Lâr din, te ! a huche-hi en ur hejañ Envel. Pelec'h emañ ma friñs, ma c'haredig !

Stouvañ e zivskouarn ha serriñ e zaoulagad a reas Envel. N'houle ket ken gwelet na klevet ar plac'h nay-se o fregañ he dilhad war he bruched en ur hopal : «Ma friñs ! Deus, ma friñs !»

Pa digoras Envel e zaoulagad en-dro e oa en e gambr. Pebezh frealz ! Met hopal a reas c'hoazh memes tra gant ar souezh : Herri Poder oa en e sav e-kichen e wele, o sellet outañ, du e zaoulagad :

_ Ma ! 'Gav ket dit 'peus lakaet trawalc'h a reuz evel-se e bed ar c'hontadennoù ?

_ Hañ ? Petra ?

Herri Poder a oa o komz outañ, ha ne gomprene tra er pezh a lavare !

_ Dañ ya ! Klasket 'peus dinac'h hag argas un dra a zo ul lodenn diouzhit ! Bremañ emañ tout an traoù o vont a-dreuz ez penn ! Perak soñjal eo mezhus ar pezh zo ul lodenn eus da vugaleaj ? Bugel bihan out bet, ha mod pe vod e chomo da vugaleaj ul lodenn diouzhit, memes pa vi kozh. Degemer an dra-se, hag ec'h ay gwelloc'h an traoù ! Mat eo ? Ober 'ri ?

Direspont e chomas Envel. Ne ouie ket petra lavaret, ha forzh penaos… ne oa ket Herri Poder aze ken !

Noz oa c'hoazh, met dihun mat e oa. Sklaer e oa e benn, sioul e galon. Sevel a reas, ha hep ober trouz, kuit da zihuniñ Mari, ec'h eas da dapout al levrioù en doa koachet hag e adlakas pep hini en e blas, renket mat.